

IIX. Quoniam vero metus in genere consideratus, quatenus ab alio incutitur, delictum est, ille regulariter præsumi non potest, licet constet de potentia contrahentis, cum hac probata non statim probata quoque sit impressio *L. fin. C. de his quæ vi. met. caus.* sed erit probandus *L. 14. §. 3. ff. L. 2. C. eod. L. 13. C. de Transact.* & quidem per testes aut juramentum si aliæ probationes deficiant *Mascard. de Prob. V. 2. Concl. 1054. seq. Nic. Boer. Decis. 101. Harprecht. Consil. Tubing. 53. n. 115. Möller. Semestr. lib. 3. cap. 29. n. 9.* Metus e contrario reverentialis præsumitur, & quidem non saltem, ut volunt aliqui, quando minæ aut magna læsio intercesserunt, sed etiam ob solum respectum erga Superiorem, si talis sit, qui metum facile incutere potest *Mascard. Concl. 1054. n. 28. seq. Menoch. d. Cas. 136. n. 9.*

Metus alienus debet probari.

Sed reverentialis præsumitur.

CAPUT III.

De Personis quibus ad Reverentiam obligamur.

I.

HOMO nemini magis quam DEO reverentiam debet, quem non solum ex operibus suis, sed etiam secundum attributa sua agnoscit, quod unus sit, perfectus infinitus, æternus, justus, omniscius, omnipotens &c. vid. *Grot. de Veritate Relig. Christianæ Lib. 1. a quo homo substantiam suam habet, ceteraque omnia, quæ in his terris ad vitæ sustentationem atque fungenda munera, ad quæ vocatus est, sunt necessaria Jacobi 1. 17. Sap. VII. 15. 16. Psalm. XIV. 1. Syracid. XVII. 11. seqq.* qui soli etiam Deo æternam beatitudinem acceptum fert. *ad Ephes. 11. 8 ad Tit. III. 5. 1. Petr. 1. 5.* Quorum omnium beneficiorum memor excelsis & magnifico eorum Dato in omnino ad cultum reverentiæ obstrictum se tenet, & quicquid ho-

Reverentiam exhibere debemus Deo.